

være veiledende. Men, for det Første, kan det ikke engang sees af det første Actstykke — Gouvernementets Skrivelse dat. 21de Aug. 1851 —, hvilken Mening Gouvernementet havde med Hensyn til Godtgjorelsspørgsmaalet, da han søgte Oplysning hos Plantageinspecteuren, eller overhovedet, paa hvilke Data den deri udtalte Anskuelse støtter sig. I dette Actstykke tales der bestandigt i en tredie Person, saa at det ikke fremgaaer om de Grunde, der ere fremsatte deri, ere indhentede paa en saadan Maade, at der virkelig kan tillægges dem nogen Vægt. Der siges i Begyndelsen, at man vil meddele Plantageinspecteuren, hvad der fra andre Sider er blevet fremsat som Grunde mod Erstatningen, og dette gjøres ikke engang ved at fremsføre disse Grunde i deres Heelhed, men ved blot korteligen at referere dem, og om den her refererede Udvikling ønsker man at høre Plantageinspecteurens Formening. I denne første Skrivelse af Gouvernementet giver man det Udseende af, at man har udtømt Alt, hvad der kunde siges mod Erstatning; men man har, som sagt, ikke fremsat Grundene skarpt, man har kun refereret et Udtog af hvad man har faaet andre Steder fra, og vi forblive aldeles uvidende om, hvorvidt disse Paaastande grunde sig paa Kjendsgjerninger, eller hvorfra de skrives sig. Det andet Actstykke er derimod en meget vidtløftig Skrivelse fra Plantageinspecteuren, hvori han med en Albenhed, som man ikke kan Andet end anerkende, siger, at han selv er interesseret i Sagen; men man kan heller ikke nægte, at denne hans interesserede Stilling, uagtet man, som sagt, maa erkende den Albenhed, hvormed han selv tilstaaer det, maa gjøre, at man med

saa meget mere Baerksomhed kan gaae ind paa hvad han har udtalt som sin Anskuelse. Han gjendriver med en temmelig stor Vidtløftighed de ekstraherede Grunde, der i Gouvernementets første Skrivelse i temmelig Korthed vare blevne anførte imod at give Erstatning, og dette gjør han i en Skrivelse af 23de Novbr.; derpaa følger en endelig Skrivelse fra Gouvernementet selv, hvori dette under 1ste Decbr. 1851, alt-saa 3 Dage efterat have modtaget den sidstnævnte Skrivelse, indsender Sagen til Regjeringen her „efter nøie Prøvelse af disse modsatte Anskuelser.“ Jeg kan nu ikke nægte, med al Agtelse for den vestindiske Gouverneur, at en tredagelig nøie Overveelse af saa udviklede Forhold og af saa skarpt mod hinanden stillede Anskuelser ikke er mig nogen Borgen for, at jeg træffer det Rigtige i et saadant Tilfælde ved at slutte mig, saaledes som jeg ønskede at kunne gjøre det, til den Anskuelse, der af Regjeringens Organ fremsættes som en endelig upartiff Mening, efter nøie at have prøvet de forskjellige Anskuelser; og derfor forekommer det mig virkelig saameget vanskeligere, at kunne danne mig nogen bestemt Mening i denne Sag. Jeg skal til yderligere Bestyrkelse herfor endnu anføre et Par enkelte Betragtninger. Det er bekjendt, og i al Fald sees det af den Instruction, som blev givet den første Gouverneur, der blev udsendt efter Emancipationen, at Regjeringen ansaa det for meget vigtigt at ordne Forholdet mellem Arbejdsherren og Arbejderne paa Landet og i Byerne, og at sikke stadigt Arbejde paa længere Tid ved provisoriske Bestemmelser; og dette blev derfor ogsaa paalagt Gouverneuren.